

En kram till José

Adam visste att han behövde vara modig.

Carolina Maldonado
(Baserad på verkliga händelser)

Det här hände i Bolivia.

"Ha! Du vet *ingenting!*" Fabricio pekade finger åt José och skrattade.

Adam rynkade på pannan. José hade just ställt en fråga till läraren. Det var inte snällt av Fabricio att reta honom för det.

"Fabricio, det räcker", sa läraren.

Adam tittade på José. Han stirrade ner på sin anteckningsbok, som om han inte ens hade hört Fabricio.

José var ny i deras skola. Först pratade ingen med honom. Sedan började några av de andra barnen att reta honom. De kallade honom alltid elaka saker och skrattade åt honom. Adam kände att han borde hjälpa José, men han visste aldrig vad han skulle säga.

Dessutom såg det inte ut som att José brydde sig. Det verkade som om det inte ens störde honom att bli retad.

Adam återvände till sin bok. De hade snart ett stort matteprov och han behövde fokusera.

Dagen då det var dags för provet gjorde Adam sitt bästa, men det var svårt! Han var nervös för poängen. Tänk om han misslyckades?

Dagen därpå stod läraren längst fram i rummet med en hög papper.

"Jag har era provpoäng", sa hon till dem. "Många av er har utrymme att förbättra er, men några av er gjorde mycket bra ifrån er."

Hon började läsa upp varje elevs poäng. De flesta hade ganska låga poäng. Adam väntade ivrigt på sitt namn.

"Adam", sa läraren. "Åttio."

Adam kunde inte tro det. Han hade klarat det! Han log brett.

Sedan läste läraren Josés betyg.

"100", sa hon högt och tydligt. "Alla rätt."

Fabricio ställde sig upp. "Inte en chans!" ropade han. "José fuskade!"

"Ja!" sa en annan pojke. "Han vet ingenting. Han måste ha kopierat någon."

Fler elever höll med. José försökte säga att han inte hade fuskat, men de lyssnade inte. Läraren försökte säga åt dem att vara tysta, men de ville inte lyssna på henne heller.

"Fuskare!" skrek någon.

"Lögnare!" sa någon annan.

Adams hjärta slog snabbt. Han visste inte vad han skulle göra. Han tittade på José. Visst skulle han vara okej? José var alltid lugn.

José stirrade ner på skolbänken som han alltid gjorde. Sedan började han gråta.

De andra barnen slutade skrika och det blev tyst i rummet. Allt Adam kunde höra var ljudet av José som grät.

Han visste att han inte bara kunde vara tyst den här gången. Han måste vara modig. Den Helige Anden sa åt honom att hjälpa José.

Adam ställde sig upp. De andra barnen tittade på honom när han gick över till José. Han visste fortfarande inte vad han skulle säga. Så han lutade sig ner och gav José en varm kram.

"Det är okej", viskade han när han klappade José på ryggen. "Det är okej."

Snart kom andra barn också fram för att krama José. Till och med Fabricio kom fram och bad om förlåtelse. Snart stod hela klassen runt José för att be om förlåtelse och muntra upp honom.

"Vi älskar dig, José!" sa någon.

"Du är bäst på matte!" sa en annan.

José torkade bort tårarna och log. Adam log också. Att vara vänlig krävde mod, men det var det värt. ●

